

Валентин Красногоров

БАЛАГАН

Спектакъл за тези, които все още могат да се смеят

Спектакълът може да се играе на градския площад

Превод от руски Добринка Стефанова

bina.stefanova@abv.bg

Тел. 028763203; 0884146052

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. +7-951-689-3-689

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Коломбина

Умника

Глупака

Участието на още един актьор в ролята на Зрителя ще е от полза /без да е задължително/. Той може да спасява положението, ако залата е пасивна, като изпълнява различни роли, например: обожател с букет, журналист, годеник, фотограф и др. По време на действието ще се изясни значението на този “резервен” актьор.

Място на действието

Мястото на действието в пиесата е обозначено като “Балаган на градския площад”, но разбира се, може да се играе и на обикновена театрална сцена. Желателно е на всяка цена да се създаде празнична атмосфера, панаирджийски балаган: входа и фойетата и залата трябва да са украсени с балони, панделки, ярки рисунки и плакати с предизвикателни и смешни текстове. Примери за подобни текстове има в Приложението.

ПРЕДГОВОР

Пиесата е написана в стила на *commedia dell' arte*. Това е жанр, който изисква от актьорите талант за импровизация и умение да контактуват със зрителите. Текстът на подобни пиеси дори не е дописван до край. Авторите са нахвърляли канавата на сюжета и са оставяли пълна свобода за импровизация на актьорите. Актьорите, на свой ред, са били свикнали да играят в този стил, защото изкуството *dell' arte* се е предавало векове наред от поколение на поколение. В зависимост от “злобата на деня”, количеството и състава на публиката, нейните реакции и настроения, от характера на зрителната зала и т.н., текстът и театралните похвати във всяко представление са били различни. Сега това изкуство в голяма степен е потънало в забрава.

В *commedia dell' arte* игровото начало често е по-важно от буквалното проследяване на текста. Тези текстове обикновено са трудни за четене, трябва въображение, за да бъдат видени на сцена. Пантомима, акробатика, буфонада, музика, песни и танци се сливат в монолитно действие.

Един от традиционните елементи на *commedia dell' arte* са така наречените “лацци” “Лаццо” /от “l'atto” – действие/, това е буфонаден трик, изпълняван от едно или две действащи лица – клоуни. Тези сцени не само са разсмивали публиката, но са давали време на останалите актьори да се наговорят как ще продължи действието. Най-популярните лацци са имали свои имена /”Лаццо с бълха”, “Лаццо с макарони”/ и са били използвани от спектакъл в спектакъл. Такива комедийни импровизации като “Надничане от вратата”, “Лаццо с торта”, “Диалог между глухи” ще има и в нашия спектакъл. Затова ремарките в тази пиеса нямат спомагателно значение, а представляват сценарии за интермедии. Те са написани сбито, но могат да се разиграват продължително – колкото позволява режисьорската трактовка, интересът на публиката, темперамента, образованието, актьорската находчивост и импровизаторска техника.

Поради особеностите на жанра, диалозите в тази пиеса са приблизителни, те дават само основата на спектакъла. Текстът на диалозите и ремарките са написани с цел да се създаде илюзия за абсолютна спонтанност на случващото се, да изглежда, че на сцената цари атмосфера на пълна артистична свобода, зрителят да остава с впечатление, че спектакълът не е репетиран и заучен предварително, а се ражда в момента, пред очите му. Авторът, в известен смисъл, се явява в ролята на режисьор, а режисьорът трябва да поеме част от функциите на автора. Обикновено такава смяна на ролите не води до нищо добро, особено ако между единият и другият липсва взаимно разбиране и сътрудничество. Рисковете на жанра се заключават в това, че импровизацията много лесно може да мине границата и да се превърне в преиграване и опошляване. Затова актьорите трябва да разчитат на интелекта си и на усета си за самоконтрол. Актьорската свобода трябва да бъде съчетана със самодисциплина. Режисьорът и актьорите трябва да притежават вкус и чувство за мярка, да контактуват с публиката, без да се оставят да бъдат водени от нея.

Пролог

Барабани, фанфари, прожектори, кречетала, фойерверки, конфети, музика. На градския площад трима клоуни примъкват ярко оцветен фургон. Стените на фургона се отварят странично и образуват подиум. От подиума клоуните призовават публиката.

Умника. Нечувано представление!
Глупака. Невиждано развлечение!
Коломбина. Скандално!
Умника. И не е банално!
Глупака. Изключително оригинално!
Коломбина. Но най-вече – страшно сексуално!
Умника. Представлението не е разрешено!
Глупака. Но не е забранено!
Умника. Прекрасно!
Глупака. Вносно!
Коломбина. Но най-вече – абсолютно неприлично!
Умника. Апокалиптично!
Глупака. Екзотично!
Коломбина. Но най-вече – безсрамно еротично! */Прави съответния жест./*

Фанфари и барабани.

Умника. Зрелището е общодостъпно!
Глупака. Престъпно!
Коломбина. Многоактно!
Умника. Но най-вече: абсолютно безплатно!
Глупака. Ние само пускаме шапката, а вие ще помогнете с каквото можете, както се помага на приятели.
Умника. Ей, хубавице, както си едра, дано си и тъй щедра, давай, нали обичаш да се даваш!
Глупака. Ей, девойче не се стеснявай – давай!... дорде има кой да ти иска!
Умника. Ей, Глупак, не смущавай девойчето!
Коломбина. Нека всеки дава кой каквото може!
Глупака. Ако пък не може – ще му смъкнем дор три кожи!

Музика.

Умника. Пред вас ще играят световни артисти!
Глупака. Сиреч ние тримата – това е истината чиста!
Умника. Не си тръгвай, ей ти там, рижият!
Коломбина. Идем от гастроли в Париж!
Глупака. Единствено заради вас!
Умника. Спектакълът - с любов от нас!
Глупака. Ако сте гладни, а долапите ви са празни, елате да слушате смешки разни!
Коломбина. И без това няма какво да лапате, елате при нас да ни зяпате.

Музика.

Глупака. Ако тя спре да говори, ще ви представим прочутите актьори!
Умника. Пред вас е великата Коломбина!

КОЛОМБИНА прави сложен поклон.

Глупака. Видът и вдига хемоглобина!
Умника. Тя е скромна!

Коломбина си вдига полата.

Глупака. Тя е умна.

Коломбина прави гримаса.

Умника. Малко е дебилна.
Глупака. Но пък – много сексапилна!
Умника. Тиха като воденица!
Глупака. Кротка е като вълчица!
Умника. Всички погледи обира!
Глупака. Но пък за мъже - умира!

Коломбина прави реверанс и се кланя.

Умника. /Сочи към Глупака./ А този актьор прелива от пусто в празно, защото може да е веселяк, но пък е кръгъл глупак.
Глупака. /Прави кълбо напред и се покланя./ В наше време само глупак може да е веселяк. Не е ли тъй?
Коломбина. /Сочи към Умника./ А този актьор се преструва, че има ум, пък само е бърлив и вдига много шум.

Умникът прави пирует и се покланя.

Глупака. Че кой умник не вдига шум?
 Как да покаже своя ум?
 Вижте Народното събрание –
 Не е ли по надвикване съревнование?

Музика, фанфари и барабани.

Глупака. И така - нечувано представление!
Умника. Невиждано развлечение!
Коломбина. Скандално!
Всички. /Заедно и поотделно./ Театрално! Актуално! И да знаете – прощално!
 Нелегално! Нереално! Ненормално! И най-вече – гениално! Уникално! Изключително оригинално! Колосално! Парадоксално! Универсално! Абсолютно фундаментално!
 Експериментално! Монументално! Капитално! Съвършено аморално! Нахално!
 Епохално!

Коломбина. И най-вече – яко сексуално!!!

Фанфари и барабани. Бравурна музика. Прологът свършва, започва представлението.

Първо действие

На сцената излизат Умника и Глупака. Умника е облечен строго, с вратовръзка, може да е гримиран като някоя знакова политическа фигура. През цялото време изглежда угрижен и озадачен. Глупака е облечен с ярки шарени клоунски дрехи. Клоуните приготвят сцената за представлението: наместват декорите, оправят си костюмите, проверяват си грима и т. н. Като приключат приготовленията, клоуните сядат, след това стават, суеят се из сцената, пак сядат. Те явно очакват някого.

- Умника.** Време е да почваме, а Коломбина я няма.
Глупака. Къде ли е духнала, да я вземат мътните!
Умника. Сигурно пробва нова рокля.
Глупака. Вечно закъснява, вечно капризничи... Трябва да потърсим друга партньорка.
Умника. Говори по-тихо, публиката ще чуе.
Глупака. Няма да чуе. Още не сме включили микрофоните?
Умника. Да започнем ли без нея?
Глупака. Без нея не може.
Умника. Иди да я потърсиш.

Глупака излиза. Влиза Коломбина. Главата и е увита с пешкир, изглежда болна и нещастна, в ръцете си носи голяма кутия с лекарства. Очевидно страда.

- Умника.** Коломбина, какво ти е? Какво е станало?
Коломбина. Ох, Умнико, не питай. Искам да спя.
Умника. Как така изведнъж?
Коломбина. Не знам. Скучно ми е! Чакай да полегна. Едвам се държа на краката си.

Коломбина ляга на дивана и отваря аптечката с всевъзможни шишенца, хапчета, клизми, капки, прахчета.

- Умника.** Какво се излежаваш? Трябва да започваме представлението!
Коломбина. Днес не мога да играя. Не виждаш ли, че ми е лошо?

Коломбина се оплаква от задух, главоболие, безсъница и меланхолия куп други невероятни симптоми на болестта си. Иска грейка, валериан, гълта прахове, капки, хапчета. Разказва за най-различни – невероятни, редки и скъпи средства за лечение, които не са и помогнали. Умникът предлага разни начини за лечение, с авторитетна физиономия изброява сложни наименования на болести и лекарства. Говорят за лекарства, за цените им, за здравната каса, за реда в болничното обслужване, за болничните пътеки, за джипита, за различни лекари и шарлатани. Коломбина нарежда и пъшка, хваща се за челото и за други части на тялото.

- Умника.** Къде те боли? Тук?
- Коломбина.** Не.
- Умника.** */Ръката му се спуска по-ниско./* Тук ли?
- Коломбина.** Не.
- Умника.** Да не би тук?
- Коломбина.** */Неуверено./* Не че ме боли... по-скоро ме притеснява.
- Умника.** Как така?
- Коломбина.** Ами така! Хайде да ме приспиш!
- Умника.** Как?
- Коломбина.** Знам ли? Измисли нещо!
- Умника.** Искаш ли да ти изпея една приспивна песничка?
- Коломбина.** Така се приспиват малки момиченца, а не зрели жени.
- Умника.** А как се приспиват зрели жени?
- Коломбина.** Ами сети се сам.
- Умника.** */Напрегнато размишлява, след това нещо го осенява/* Знам един сигурен начин!
- Коломбина.** */Изпълва се с надежда./* Какъв?
- Умника.** Да броиш слонове.
- Коломбина.** Къде тук виждаш слонове? Как да ги броя, като ги няма?
- Умника.** Добре, тогава брой пари. Един долар, два долара, три долара...
- Коломбина.** Какви долари, къде има долари, за какво говориш?
- Умника.** Какво ти пречи да спиш?
- Коломбина.** Всичко. Например този шум...
- Умника.** Какъв шум?
- Коломбина.** Тези глупави аплодисменти. И този глупав смях... Направо ужас!
- Умника.** */Гледа строго към публиката./* Предупреждавам: ако някой почне да ръкопляска и да пречи на Коломбина да спи, веднага трябва да напусне залата. */На Коломбина./* Край на всички аплодисменти! Обещавам! */Към залата./* И глупавият смях също се забранява! Разрешава се само умен смях. Искам пълна тишина! Не се въртете, не кашляйте, не говорете! Коломбина иска да спи! */Внимателно върви на пръсти./* Ей, ти там, на четвъртия ред, ти, дете се смееш! Да, ти! Кажи, как се смееш в момента – умно или глупаво? Какво? Не чувам. Аха, умно? Това е друга работа. Тогава смей се колкото искаш. */На Коломбина./* Кажи, има ли глупави аплодисменти?
- Коломбина.** Разбира се. Глупави аплодисменти са тези, които не са за мене.
- Умника.** */Към публиката./* Чувате ли? Глупавите аплодисменти, които не са за мене се забраняват. Може да ръкопляскате само на мене.
- Коломбина.** Все едно, пак е шумно. Направо е непоносимо! */Запушва си ушите./*
- Умника.** Вземи, глътни тези хапчета и шумът ще престане да ти пречи.
- Коломбина.** */Обнадеждена./* Ще заспя ли?
- Умника.** Не. Но затова пък ще оглушееш.
- Коломбина.** */Недоверчиво./* От някакви си хапчета?
- Умника.** Веднага личи, че не си запозната с достиженията на съвременната медицина. Сега докторите могат да направят всеки от нас не само глух, но и сляп, куц, болен, могат да ти прецакат жлъчката, бъбреците, сърцето, черния дроб – всяко поотделно или всичко наведнъж. И при това – абсолютно безплатно. Стига да не се стискаш за рушвети и да не пестиш пари за лекарства. Та значи, ти искаш да оглушееш, така ли?
- Коломбина.** Не. Тишината ме дразни повече. Иди, извикай Глупака, може пък той да ме приспи.

Умника излиза. Коломбина продължава да страда. Влиза Глупака, носи торта и бутилка коняк.

Глупака. Здравей, Коломбина, това е за тебе.

Коломбина. Здравей, Глупак. Ти си ми купил торта и коняк?

Глупака. Не, изпраща ти ги един фен от публиката.

Коломбина. Нима имам фенове? */Страдайки./* Сега, обаче, нищо не ме радва.

Глупака. Я се стегни и да почваме спектакъла. */Отваря кутията с тортата и се облизва./* Какъв аромат! Дали да не я хапнем веднага?

Коломбина. Остави я на масата. Сега не ми се ще. */Пъшка./* Ох! Много ми е тежко!

Глупака. Какво от това? Има ли някой, дето му е леко сега? */Със съжаление оставя тортата на масата./* Стига си хленчила и циврила. Прави като мене – радвай се на живота!

Коломбина. Какво да правя като ми се реве?

Глупака. Смей се. Аз винаги правя така, като ми идва да ревна. Затова през цялото време съм ухилен. Искаш ли да развеселя и тебе? */Започва да се кълчи и да се премята./*

Коломбина. Не е смешно.

Глупакът прави фокуси, жонглира, предлага на Колумбина различни игри – криеница, “чичо доктор”, “бащи и майки”. Коломбина пита какви са тези игри. Глупака показва. Коломбина продължава мълчаливо да страда със затворени очи. Глупака притихва. Влиза Умника.

Глупака. Шт!...

Умника. Какво? Нима заспа? Хайде да я изнесем и да започваме спектакъла.

Коломбина. */Отваря очи./* Изобщо не спя. Просто припаднах от мъка.

Умника. Ама че си и ти, Глупак! Косите ти побеляха, а не знаеш как се приспиват момичета.

Глупака. Аз още нямам нито един бял косъм.

Умника. Толкова по-зле за теб. Като се появят белите косми, вече и да искаш, няма да можеш да приспиваш момичетата.

Глупака. Човек може да помисли, че ти знаеш как.

Умника. Разбира се, че знам. Коломбина, скъпа, дете мое, искаш ли да правиш “нани-на”?

Коломбина. */През сълзи./* Много искам. Нещо тука ме притеснява и...

Умника. Знам, знам... Ела с мен, пиленце, от подобни притеснения можеш да се избавиш само с помощта на мъжка компания. */Повежда Коломбина към изхода./*

Глупака. Чакай, къде тръгна? Приспивай я тук!

Умника. Тук няма подходящи условия.

Коломбина и Умника излизат. Глупака изгаря от любопитство.

Глупака. Какво ли правят там? Интересно какъв начин знае този умник? */Към залата./* Почитаема публика, може някой от вас да знае как се приспиват зрели жени? Кажете, моля ви се! Да, господине, слушам ви. Какво? Дават се приспивателни? Това е вредно за здравето. И за такова нещо не се ходи в другата стая. */В отговор на друго обаждане./* Какво казахте? Да се разхожда преди лягане? С кого? Питам ви – с кого да се разхожда? Госпожице, по-добре да питам вас. Вие самата сте узряла като жена и,

разбира се, знаете начина. Кажете, вас кой ви приспива? Не се стеснявайте, тук всички сме си свои. Не искате ли да разкриете тайната? Тогава ще попитам вашия симпатичен съсед. Той положително знае отговора. Какво, не го ли знае? Как търпите това?

Глупака продължава диалога си с публиката. През това време се връща Коломбина, видимо освежена, и Умника – клюмнал за сън. Глупака се втурва към него.

Глупака. Какво, приспа ли я?

Умника. /Прозява се./ А?

Глупака. Питам – приспа ли я?

Коломбина. Приспа. Но не мене, а себе си.

Глупака. А как те приспиваше?

Коломбина. По най-простия начин. С хипноза.

Глупака. С хипноза ли? Че какъв хипнотизатор е той? Трябваше да се обърнеш към мене.

Коломбина. /Недоверчиво./ А ти можеш ли?

Глупака. И още как. Аз съм най-добрия хипнотизатор на земята. Сядай!

Глупака най-церемониално се приготвя за сеанс – настанява Коломбина, самият той сяда срещу нея на табуретка, изважда лъскаво кълбо и т.н. Умника, все още прозявайки се, се настанява на друга табуретка, зад Глупака. Като приключва с приготовленията, Глупака с монотонен глас бавно и протяжно започва да приспива Коломбина.

Глупака. Настанете се удобно, отпуснете се, гледайте този блестящ предмет...

Всичките ви мускули са отпуснати, искате да спите, да спите, да спите... Клепачите ви натежават, очите ви се затварят... Всички неприятности остават далече. Ръцете ви натежават, цялото ви тяло натежава... Вие бавно плувате с лодка по широка, тиха и спокойна река. Бреговете и са покрити с мека зелена трева. /Все по-бавно./ Вие се наслаждавате на тази дълга, бавна, упоителна, изумителна, продължителна, успокоителна разходка. На вас ви е хубаво, нищо не ви притеснява, чувствате се леко, спокойно. Вие заспивате и ще се събудите след няколко минути отпочинали, бодри, с хубаво настроение и чудесен апетит... /Умника заспива зад Глупака, отпусайки се на гърба му. Глупака продължава бавно и монотонно./ Сега искате да спите, да спите, да спите... /Клюма./ Вашата лодка бавно се плъзга по широката река... Чувствате лекота, приятно ви е, спокойно... Спокойно... Спокойно... /Заспива./

Коломбина. Ти защо млъкна? /Отваря очи и вижда, че клоуните кротко спят, опрели гърбове един към друг./ Ей, вие, сънльовци, събудете се. Ей!

Никаква реакция. Ядосаната Коломбина се обръща към залата.

Кажете, тук има ли мъже? Има ли? Сигурни ли сте? Защото не думичката в паспорта и не брадясалата мутра прави мъжете мъже. Питам има ли такива, които истински могат да ценят една жена, да и дадат сигурност, защита, да я обезпечат, да направят дните и интересни, вечерите приятни и нощите горещи. Такива, които жената да уважава, да обича, да ревнува и да желае. Такива, които всичко знаят и всичко могат. Ако има такива, обадете се. Хора, кажете! /Пауза./ Мълчат.

Коломбина вързва клоуните един за друг така, както са седнали, с опрени гърбове. Стяга ръцете им с връв.

Егати мъжете!

От мъка Коломбина си налива коняк, изпива го и излиза. От шуртенето на алкохола и звъна на бутилката и чашата мъжете се събуждат.

Глупака. Какъв приятен звук.

Умника. /Прозява се./ Къде сме?

Глупака. Последното, което си спомням е, че нищо не си спомням. Сякаш някакъв глас ми казваше, че ще се събудим с хубаво настроение и добър апетит. След това всичко ми се губи.

Умника. И с мене е същото. Отначало имаше някаква музика, след това звън на чаши. И замириса на коняк.

Глупака. Звънът на чаши си е най-приятната музика.

Умника. А инструментите на които се изпълнява – ей ги там на масата. И до тях – торта.

Глупака. Аз наистина съм адски гладен.

Умника. И аз също. А Коломбина я няма.

Глупака. Че за какво ни е?

Умника. Изобщо не ни трябва.

Глупака. Сега е момента да пийнем и да похапнем.

Умника. Ах, как обичам торта с коняк.

Глупака. И аз също. Особено когато няма под ръка водка и кисели краставички.

Умника. /Опитва се да стане./ Аз май съм вързан за нещо.

Глупака. /Опитва се да стане./ И аз.

Умника. И това “нещо” мърда и се дърпа.

Глупака. И моето.

Умника. А ти къде си?

Глупака. Тук съм.

Умника. И аз съм тук. Защо не те виждам?

Клоуните се въртят, опитват се да станат, гънат се, пречат си един на друг, блъскат се, падат, пак стават. Най-после се изправят и хаотично се движат из стаята, докато не попаднат пред огледалото. Едва тогава разбират, че са вързани един за друг и могат да се придвижват като сиамски близнаци. След престрелка от взаимни упреци опитват да се приближат до масата. Всеки иска да стигне пръв, като си пречат един на друг. Накрая успяват да се разберат. Глупака се навежда, като качва Умника на гърба си и хваща бутилката с устата си. След това се навежда Умника, качва Глупака на гърба си и той ритайки с крака пие от бутилката. След това си сменят ролите. Същевременно, докато стискат бутилката със зъби, се стараят да си дават един на друг указания: “Наведи се още малко. Още малко. Обърни се. Ела по-близо. Внимавай. Глупак. Ти си глупак. Къде са ти очите? – Нямам очи на гърба си” и т. н. При опитите да кажат нещо изпускат бутилката, тя се излива и т. н.

След това по същия начин ядат торта /или спагети/. Тъй като ръцете им са вързани, ядат с уста направо от чинията и скоро лицата им се покриват с дебел слой крем. Клоуните се мъчат да се изтрият, търкат лицата си по завесата, по облегалката на стола, обвиняват се взаимно и т. н.

След дълги усилия клоуните успяват да се освободят от въжетата и бършат лицата си. Влиза Коломбина.

- Коломбина.** */Ридае./И-и-иска-а-ам!*
- Умника.** Какво?
- Коломбина.** Да спя.
- Умника.** Ами спи!
- Коломбина.** Не искам!
- Умника.** Как така не искаш, като през цялото време казваш, че искаш?
- Коломбина.** И аз не знам.
- Умника.** */На Глупака./* Леле, как ми писна от тая!
- Коломбина.** Аз знам какво искам, но се стеснявам да го кажа.
- Умника.** Ало, Коломбина, ти да не би да си влюбена?
- Коломбина.** */Мисли./* Аха, влюбена съм.
- Умника.** В кого?
- Коломбина.** В мъж.
- Умника.** Това е ясно. В кой мъж?
- Коломбина.** Все едно в кой. Стига да е мъж. Аз обичам мъже. Дайте ми мъже.
- Умника.** А-а! Ето значи каква била работата!
- Коломбина.** А вие какво си мислехте?
- Умника.** Но ти през цялото време казваше, че искаш да спиш.
- Коломбина.** Искам да спя не изобщо, а с някого.
- Умника.** Значи искаш да се омъжиш?
- Коломбина.** Може и така да се каже.
- Глупака.** Значи затова не можеш да заспиш?
- Коломбина.** Затова не мога.
- Умника.** Тогава какъв ти е проблема? Омъжи се и спи спокойно.
- Коломбина.** Аз не искам да спя спокойно. Искам бурно.
- Умника.** Защо не каза веднага, че искаш да се омъжиш?
- Коломбина.** Можеше и сами да се сетите.
- Умника.** Как бихме могли да се сетим?
- Коломбина.** Много просто: всички искат да се омъжат.
- Умника.** Всички ли?
- Коломбина.** Всички.
- Умника.** Даже и тези, които вече са омъжени?
- Коломбина.** Разбира се. И още как. Само че те искат да се омъжат за друг мъж. */Със страдалчески тон./* Къде са ми капките? */Брои капки и ги изпива. Умника в това време извиква Глупака настрани./*
- Умника.** Хайде да обсъдим положението.
- Глупака.** Хайде.
- Умника.** Тя ще ни провали спектакъла. Ние трябва да играем, а на нея, моля ти се, и се приискало мъж.
- Глупака.** Дали да не вземеш ти да се ожениш за нея?
- Умника.** За изпаднала артистка?
- Глупака.** Само за малко.
- Умника.** И за половин час не я що. Нейните капризи ще ме побъркат.
- Глупака.** По-важно е, че на зрителите им писва да я слушат как хленчи.
- Умника.** Така няма да припечелим нищо.
- Глупака.** Ти какво предлагаш?
- Умника.** Да се отървем от нея на всяка цена. Да я приспим, да я омъжим, да я изпратим в къщи, каквото и да е, само да ни се маха от очите.
- Глупака.** Точно така.

- Умника.** */Към Коломбина./* Имам една идея: Щом искаш да се омъжиш, то...
/Замисля се./
- Коломбина.** Какво?
- Умника.** ...То трябва да се омъжиш.
- Коломбина.** Блестяща идея. Трябва. Но това е толкова трудно!
- Умника.** Според мен е много просто. Какво трудно има?
- Коломбина.** Просто е когато има за кого. Ами ако няма?
- Умника.** Какво значи “няма”? Ние ще уредим за има!
- Коломбина.** Как?
- Глупака.** Много просто. Ще дадем обява във вестника.
- Коломбина.** Някак си не е удобно...
- Глупака.** Даже е много е удобно! Още тая вечер ще бъдеш омъжена. */Дава на Умника писалка и хартия./* Пиши!
- Умника.** */Кани се да започне да пише, но след няколко опита спира./* Не знам какво да пиша.
- Глупака.** Какво има да се знае? Ти не си ли чел такива обяви? Пиши. “Млада девойка, четиридесет и две ...”
- Коломбина.** Годиците не пиши. Защо? По-добре без възраст.
- Умника.** */Пише./* Млада девойка, без възраст...”
- Глупака.** Какво пишеш, бе, Умник?
- Умника.** Тя сама каза “Без възраст”.
- Глупака.** Пиши само – “девойка”.
- Коломбина.** Няма нужда да се казва, че съм девойка.
- Умника.** Ами какво да пиша?
- Коломбина.** Добре, пиши “девойка”. После ще видим.
- Умника.** “Девойка...” Какво после?
- Глупака.** След това пишат размерите.
- Умника.** Размерите на кое? На апартамента ли?
- Глупака.** Не бе, на кандидатката за женитба. Дай сантиметъра. Коломбина, стани.

Глупакът мери гръдната обиколка на Коломбина.

- Глупака.** Деветдесет и две.
- Коломбина.** */Пляска го по ръката./* Ръката.
- Умника.** */Пише./* “Ръката – деветдесет и две.”
- Коломбина.** Не ръката – гърдите!
- Умника.** Ти сама каза – “ръката”.
- Коломбина.** Това го казах на Глупака.
- Умника.** */Пише./* Гърди – деветдесет и две.
- Глупака.** Сега талията. */Иска да измери обиколката на талията и./*
- Коломбина.** Можеш да не я мериш, аз си я знам. Пиши шейсет. Не, петдесет и девет.
- Умника.** А всъщност колко е?
- Коломбина.** Колкото трябва, толкова.
- Глупака.** А ханшът колко е?
- Коломбина.** Деветдесет и шест. */Към Умника./* Прочети какво написа.
- Умника.** Млада девойка, ханш - 96, гръдна обиколка...”
- Коломбина.** Не пиши “ханш” и “гръдна обиколка” Просто пиши “92-59-96.”
- Умника.** Това номера на телефона ли е?
- Коломбина.** Боже мой, не, разбира се! Това са ми мерките!
- Умника.** Добре, де. “Млада девойка, 92-59-96, брюнетка...”

Коломбина. Не пиши “брюнетка”. Не всички обичат брюнетки. Ако трябва – веднага ставам блондинка.

Умника. Млада девойка, 92-59-96”...

Коломбина. И от цифрите няма нужда, скучно е.

Умника. Тогава какво да пиша?

Коломбина. */Замислено./* Какво предпочитат мъжете – опитни или невинни?

Умника. Лично аз предпочитам невинни.

Глупака. А аз – опитни.

Коломбина. Пиши: “Млада девойка, стройна и красива, готви добре, невинна, но затова пък опитна...”

Умника. “... Иска да се омъжи”

Глупака. Кой пише така директно – “иска да се омъжи”? И на всичко отгоре - щом е девойка? С това само може да отблъсне.

Коломбина. Да, наистина!

Умника. Какво да пиша тогава? Само “иска”, така ли?

Коломбина. Пиши: “Търси партньор със сериозни намерения с цел продължително познанство”.

Умника. Колко продължително?

Коломбина. Във всеки случай не по-малко от час.

Умника. А какъв партньор искаш?

Коломбина. Все едно какъв.

Умника. Така и ще напишем: “все едно какъв”.

Коломбина. Недей да пишеш “все едно какъв”. И не забравяй най-важното: “Да бъде истински мъж.”

Умника. Трябва да приложим твоя снимка.

Коломбина. Никакви снимки.

Умника. Ама изобщо ли без снимка?

Коломбина. Добре, тука май имам една. Още от училище. Ще я приложим. Какво се получи?

Глупака. Скромна, стройна, обаятелна, красива девойка, седемнайсетгодишна, но изглежда по-млада, отлична домакиня, търси спътник в живота с прилични доходи, който да я приспива всяка вечер”. Чудесно е написано, нали? За такава всеки ще се ожени.

Коломбина. Някой от вас не иска ли?

Умника. Мм... Аз не съм от тези дето се женят по обяви.

Коломбина. Но вие ме познавате не от обявата, а от живота!

Умника. Там е работата.

Коломбина. */Към Глупака./* Ами ти какво ще кажеш?

Глупака. Мм... Зарекъл съм се да не се жена за артистка.

Коломбина. Аз мога да напусна театъра.

Глупака. Как така ще го напуснеш? А кой ще работи?

Коломбина. Ти.

Глупака. Аз ли? Аз самият мечтая да зарежа театъра.

Коломбина. Че защо не го зарежеш?

Глупака. Защото съм глупак, затова.

Умника. Аз бих се оженил, но за мен момичето което вземам задължително трябва да има трите “Д”.

Коломбина. Какви са тия три “Д”?

Умника. Дом, долари и девственост.

Коломбина. Ако аз имах поне едно от тия “Д”-та, никога нямаше за се омъжа за такова голямо “Г”, като тебе. Внимавай, защото ще съжаляваш, че не ме щеш.

Умника. Хайде по-добре да те омъжим за някой друг.

Коломбина. За кого?

Глупака. Какво значи “За кого”? Погледни, салона е пълен с мъже! И то какви мъже! Лъвове! Ей сега ще и намерим мъж! */Към залата./* Уважаеми зрители! Някой от вас иска ли да вземе Коломбина за жена?

Тишина.

Коломбина. Видяхте ли? Никой не ще. А пък аз искам да спя, да спя! */Плаче./*

Глупака. Престани да хленчиш. Просто нямаме опит в пласирането на стока. Това е публика, а с публиката трябва да се установи публик рилейшънс.

Умника. Какъв рилейшънс?

Глупака. Сега ще видиш. */Към Коломбина./* Преди всичко трябва да се понагласиш малко.

Коломбина. Мислиш ли, че ще помогне? */Въздиша./* Е, добре, ще ида да се преоблека.

Умника. Защо? Ти и така изглеждаш достатъчно добре.

Коломбина. Толкова обичам нови дрехи... Това е единствената ми утеха.

Глупака. Ама защо трябва да излизаш? Преобличай се тук. Няма да ни пречиш.

Коломбина. Тук? Пред всички? Имах си хас.

Глупака. Ние ще се обърнем.

Коломбина. Ами публиката?

Умника. И нея ще помолим да се обърне.

Глупака. Напротив, и публиката ще настоява да се преобличаш тук. */Към залата./* Хайде да помолим от сърце нашата Коломбина!

Аплодисменти.

Коломбина. */Кланя се./* Благодаря. Обаче сега не съм на кеф. Може би след малко.

Коломбина излиза. Клоуните са въртят около затворената врата, опитват се да погледнат през ключалката, изблъскват се един друг, катерят се един върху друг, в опитите да погледнат отгоре, лягат на пода и опитват да видят през пролуката под вратата, опират ухо до вратата, мъчат се да пробият дупка, задават си един другиму въпроси, дават си един другиму съвети и т. н.

Глупака. */Изблъсква Умника./* Дай да хвърля едно око.

Умника. Виждаш ли нещо?

Глупака. Не.

Умника. Тогава си хвърли двете очи.

Глупака. Егати!

Умника. Какво има?

Глупака. Ето, това се казва...

Умника. Какво? Какво виждаш?

Глупака. Нищо. Охо-о!

Умника. Какво? Виждаш ли я?

Глупака. Не че виждам, по-скоро се досещам.

Умника. */Изблъсква Глупака./* Чакай да погледна аз. */Надзърта през пролуките./*

Глупака. Кажу, де? Виждаш ли Коломбина?
Умника. Струва ми се, че я виждам.
Глупака. И какво?
Умника. Същото, като при другите жени.

Вратата се отваря. Клоуните отскачат встрани, търкат натъртените си носове и чела. Влиза Коломбина, облечена с ослепителна рокля.

Коломбина. Е, как е, а?
Умника. Супер си!

Глупака измъква на сцената барабан. Звучат фанфари. Клоуните започват рекламна кампания.

Глупака. Изключително предложение! Предоставяме ви възможност да вземете за жена най-красивата девойка на света. Мис Вселена ви очаква! Погледнете я и ще видите какъв късмет може да ви падне в ръцете.

Не пропускайте шанса си! Изключително предложение! Само до края на месеца! Ограничени количества! Две на цената на една!

Умника. Защо две?

Глупака. Защото тя струва колкото две. /Към залата./ На този, който ще се ожени за Коломбина днес, ресторанта дава пет процента намаление за сватбеното тържество и възможност за разсрочено плащане за дванайсет месеца! Обадете се веднага! Три годишна гаранция!

Умника. Как така тригодишна гаранция?

Глупака. Това значи, че най-малко три години няма къде да се скрие от нея.

Барабани.

Е, добре - една година гаранция!

Барабан.

Ако все още се колебаете, предлагаме изключителна оферта - пробен брак за два часа!

Барабан.

Онзи, който вземе Коломбина получава безплатно, като подарък, банския и костюм.

Умника. По-добре обратното: който вземе банския костюм, получава безплатно, като подарък, Коломбина.

Клоуните продължават рекламната кампания. Коломбина в това време прави демонстрации – ефектни пози, шпагати и др.

Глупака. Девойката е съвсем непретенциозна. Нито възрастта, нито заплата, нито външността на мъжа имат значение за нея. Само да е мъж.

Умника. Наистина, в това отношение Коломбина е безкомпромисна. Разбирате ли за какво става дума? Ей, вие, насам ли идвате? Не бързайте, седнете си на мястото и първо помислете. Точно така. Аз само така си говоря за пробен брак от два часа – нима има жена, дето ще се навие за по-малко от цял живот?

Глупака. И така има ли в тази зала мъже?

Залата не се отзовава.

/Към Умника./ Слушай, доколкото разбирам, май в залата няма мъже.

/Към залата./ Помислете си колко е хубаво да си женен. Например вие, младежо. Не ви ли е писнало всяка сутрин да си приготвяте закуска? Оженете се и ще имате възможност всяка сутрин да приготвяте по две закуски. Вие, господине, дето вдигнахте ръка! Чудесно! Елате тук и веднага ще ви оженим. Какво? Вече си имате жена? Няма никакво значение. Коломбина не е ревнива. През деня може да бъдете със сегашната си жена, а нощем с Коломбина, на следващия ден - пак със жена си, а нощес – пак с Коломбина и така нататък. */Коломбина охотно кима с глава в потвърждение, че е съгласна./* Какво? Жена ви ли е ревнива? Егати ужаса! Щом е така, какво да се прави, тогава ще трябва и денем и нощем да бъдете само с Коломбина. Всъщност вие тримата ще се разберете. Нали Коломбина? Ще се разберете, нали? */Коломбина охотно кима с глава./*

А сега, несравнимата Коломбина ще ви демонстрира себе си своите изключителни достойнства!

Музика. Коломбина изпълнява песен и танц-стриптиз.

Коломбина. Песен “стриптиз”

И в зимен студ изгарям в плам
И не съзирам никъде утеха
Такава жегата аз не знам
Горещо ми е с тези дрехи.

Захвърля шала си и остава по рокля с голямо деколтe.

И тез – на мене - сякаш че горят
И нищо друго не остана
Освен решително да се свалят
За да приличам на Марина.

Съблича роклята.

Маринините дрехи ми тежат
Ще се изтръгна от копринен плен
Да, трябва те да се свалят
Отива ми костюмът на Елена.

Съблича поредните детайли от костюма си.

Еленините дрехи ми тежат
И нищо друго не остава
Освен... освен да се свалят
Да се сменят с костюм на Ева.

Съблича останалото.

Сега костюмът ми е лек и прост
И винаги на мода без съмнение
Не буди ни един въпрос
И предизвиква одобрение.

Глупака. Браво, Коломбина! */Към залата. / Уважаеми зрители! Стрещу скромни дарения за фондацията на нашия театър, всеки от вас има възможност да се фотографира с несравнимата Коломбина. /А докато вадите чековите си книжки, аз самият с удоволствие ще се снимам с нея. /Застава до Коломбина./*

Умника. */Изблъсква Глупака и застава на неговото място./* Защо ти, а не аз?

Клоуните се изблъскват един друг, всеки се стреми да излезе отпред.

Умника. Къде се буташ? Много подло от твоя страна.

Глупака. Нищо подобно. Знаеш, че не съм способен на подлост.

Умника. Защо да не си способен?

Глупака. Подлостта е нещо, което правят другите, а не аз.

Умника. Я недей да ми мътиш главата.

Глупака. Добре, хайде да се снимаме и двамата: първо аз, след това ти.

Умника. Само това оставаше. Първо съм аз!

Глупака. Защо ти?

Умника. Защото аз съм най-добрият артист в този театър.

Глупака. Щом повдигаш въпроса, ще ти кажа, че аз съм единственият артист в този нещастен балаган, който вие наричате театър.

Коломбина. Елате двамата до мен, иначе аз си тръгвам.

Клоуните застават в ефектни пози до Коломбина. Пауза.

Умника. А кой ще ни снима?

Клоуните се обръщат към публиката и питат има ли някой фотоапарат. Ако няма, предлагат свой. Призовават зрителите да ги снимат с Коломбина и сами да се снимат с нея. Тя все още е разсъблечена. Клоуните се обръщат към един от зрителите с молба да ги интервюира /Разбира се през цялото време се карат помежду си./ Интервюто, което взема зрителят протича примерно така:

Умника. Хайде, питай ме нещо.

Зрител. Какво да те питам?

Умника. Няма значение, важното е да питаш.

Зрител. Какво е времето днес?

Умника. Чудесно. */С добре поставена интонация на артист, който споделя откровения./* Вие сте прав, времето, с други думи, атмосферата на спектакъла е много важна и тя се създава преди всичко от актьорите, особено от мен. И т.н.
Какво ме привлече в тази пиеса ли? Преди всичко това, че нямаше нужда да уча ролята. Защото каквито и глупости да дрънкам, всичко си пасва. Това е характерна черта на съвременния театър. И т. н.

Коломбина изведнъж избухва в ридания.

Умника. Какво става , Коломбина.

Коломбина. Там е работата, че нищо не става. Никой не ме иска.

Клоуните успокояват както могат Коломбина, но тя е безутешна.

Коломбина. Оставете ме на мира, аз съм бедно, неопитно, наивно момиче, а няма кой да ме защити... Хората са лоши, светът е безумен, животът е тежък. Аз съм толкова уморена...

Глукака. И искаш да спиш.

Коломбина. Да. Вечния си сън. Какво щастие е да заспиш и никога повече да не се събудиш, да се отгървеш от този балаган, да не виждаш всичките тези физиономии, да забравиш всичко, да не искаш нищо, да не виждаш измамите, равнодушието, завистта, да не те тормозят ежедневните скучни задължения, да не се притесняваш за утрешния ден, да се освободиш от всички и от всичко...

Умника. Ти сериозно ли искаш да умреш?

Коломбина. Разбира се.

Глукака. Преди да свърши спектакълът? Кой тогава ще го доиграе?

Коломбина. Какво ми пука за вашия спектакъл? Вземи един празен лист.

Умника. Защо?

Коломбина. Ще ти продиктувам завещанието си. Пиши: “Аз нещастната, страдаща Коломбина, бидейки в душевно здраве и с акъла си, завещavam домът ми да бъде предаден...”

Глукака. Ти имаш дом?

Коломбина. Разбира се.

Умника. А защо досега не си ни казала?

Коломбина. Че защо да ви казвам? Пиши: Моят дом от четиринадесет стаи дайте за детска градина или за старопиталище”...

Умника. “Дайте”! Ти сигурна ли си, че си в добро душевно здраве и с акъла си?

Коломбина. Не ме прекъсвай. Пиши: “Леката кола продайте и парите раздайте на бедните.”

Глукака. Имаш и лека кола?

Коломбина. Че как може без кола? Пишете по-нататък: “Банковата ми сметка преведете във фондацията за помощи на сираци, пръстените ми и останалите бижута нека разделят помежду си жените, които ще ме изпровождат в последния ми път, а парите в брой...”

Глукака. Ти имаш бижута?

Умника. И пари в брой?

Коломбина. Да, разбира се, те са вързани в кърпа под възглавницата ми. Раздайте ги на зрителите в знак на благодарност за добротата им.

Глукака. Всичките пари? На зрителите?

Коломбина. Всичките. /Към клоуните, разчувствана./ А на вас, приятели мои, колеги, другари по nevoли и скитания, с каквито е пълна актьорската съдба, на вас, с които толкова години излизах на сцената и делих успехи и провали, на вас завещavam най-важното: не тъгувайте за мен, живеете дружно, не се карайте и веднъж в годината идвайте на гроба ми със скромно букетче полски цветя. /Избърсва сълза./ Ако пък решите, наречете на моето име този театър или само поставете паметна плоча с текст – “Тук е играла Коломбина.” Сбогом.

Лицата на приятелите се изопват.

- Умника.** Чакай, не умирай, къде така се разбърза?
- Коломбина.** Защо ми е да живея?
- Глупака.** Първо трябва малко да оправим завещанието.
- Умника.** Да, да, на всяка цена.
- Глупака.** С цветя на гроба ти по-добре да идват зрителите – на тебе ще ти е по-приятно, а грижата за накитите и другите подробности ще поемем ние.
- Умника.** И освен това - домът ти. Ти искаш да го оставиш на бедните – ние също не сме богати. Защо не вземеш да го подариш на нас?
- Коломбина.** Но вие не искате да се ожените за мене.
- Умника.** Кой ти каза, че не искаме? Аз, например, много искам!
- Глупака.** Той не иска, аз искам! Хайде де се оженим веднага.
- Умника.** Не, аз първи го предложих.
- Коломбина.** Ами трите “Д”-та.
- Умника.** Какви три “Д”-та? А, онези ли? Пошегувах се. На мене ми стига едно “Д” – долари. А за тоя не се омъжвай. Той е дебил. Това е четвъртото “Д”.
- Глупака.** Дори да съм дебил – голям праз! Ще туря едни очила и ще изглеждам умен. И освен това, ако искаш да знаеш, аз не съм обикновен дебил.
- Умника.** А какъв?
- Глупака.** Аз съм хитър дебил. И освен това съм чужденец.
- Умника.** Ти ли, бе?
- Глупака.** Да, аз. А всички момичета умират за чужденци. Нали, Коломбина?
- Коломбина.** Съгласна съм и на сънародник. Стига да е мъж.
- Глупака.** Аз съм мъж и то какъв! Охо-о! И освен това съм италианец. Горещ италианец-южняк.

Сега клоуните с всички сили се мъчат да спечелят Коломбина, да я отнемат един от друг.

- Коломбина.** Ти ли си италианец ?
- Глупака.** Разбира се, не се прави, че не знаеш! */Прави се на италианец, прегръща Коломбина, като през цялото време плямпа на “италиански” и се мъчи да пее с италиански маниер./* Коломбина, беллисима, аз много те аморе. Омъжи се за мене, кара миа. Престо ман нон троппо. Та нали и ти си италиано.
- Коломбина.** Аз ли?
- Глупака.** Разбира се. Всички Коломбини са италианки. Те не могат да бъдат например естонки. Нима не усещаш зова на кръвта си?
- Коломбина.** Зова на кръвта си аз усещам, и още как, но не знаех, че е, защото съм италианка.
- Глупака.** Их бин айне гуте клоун. Их искам дех хабен. Да те имам. За съпруга.
- Умника.** Какво ломотиш.
- Глупака.** Това е италиански език, ти няма как да разбереш.
- Умника.** Затова пък аз по-добре от тебе правя фокуси. Да ти покажа ли?
- Глупака.** А пък аз по-добре от тебе жонглирам. Да ти покажа ли?
- Умника.** А пък аз по-добре от тебе ходя на ръце.
- Коломбина.** Стига глупости. На кого е притрябвало мъжът му да ходи на ръце и да прави фокуси? Аз ще искам от мъжа си съвсем други неща.
- Умника.** Аз танцувам по-добре от него.
- Глупака.** Тука ще има да вземаш.

Клоуните танцуват с Коломбина танго или канкан, като се състезават помежду си и я отнемат един от друг.

Танцът свършва. Поклони, аплодисменти. Клоуните възобновяват танца на “бис”. Внезапно Глупака” спира да танцува.

Глупака. Стоп!
Умника. /Без да прекъсва танца./ Какво има?
Глупака. Време е да отскочим до бюфета.
Умника. /Веднага спира./ Точно така. Трябва да хапнем.
Глупака. И да му пийнем.
Коломбина. Ами зрителите?
Глупака. И те са хора. /Към залата./ Почитаема публика. По ваша молба обявяваме антракт!

Клоуните тръгват танцуват към изхода.

АНТРАКТ

Второ действие

Клоунит - и тримата, се появяват на сцената спокойни, отпочинали, сити, доволни от живота и от себе си след богатата закуска през антракта. Те удобно се настаняват на креслата.

Глупака. /С цигара между зъбите./ А сега какво ще правим?
Умника. Още не сме свършили представлението. Трябва да играем.
Глупака. Знаем, че трябва. Но не ми се ще.
Умника. /Чисти си зъбите с клечка за зъби./ Да не мислиш, че на мене ми се ще? Хапнахме, пийнахме... Сега е ред да подремнем.
Коломбина. Ужасно ми се спи. Дали да не си тръгваме?
Умника. А публиката?
Коломбина. Какво “публиката”? Защо изобщо са дошли? Какво толкова има да гледат? Ние ходим на театър, защото ни плащат. Макар и не винаги. А те какво търсят?
Глупака. Аз мисля, че и публиката ще се радва да си иде в къщи.
Умника. Как не, има да чакаш!
Коломбина. Публиката в театъра само пречи.
Умника. Трябва просто да не ги пускат. В добрите театри няма публика.
Глупака. Лоши театри няма. Има само лоша публика.
Коломбина. Не ми говорете за публика! Тя поглъща всичко каквото и пробутват, няма вкус, не цени такива артисти като нас. Дай и на нея голи мацки и тъпи шегги.
Умника. Честно казано уморих се цял живот да се кълча на сцената. Табаните ми се изтъркаха. Но какво да се прави, трябва да се играе.

Глупака. */Поглежда към залата и вижда, че зрителите са вече по местата си. Припряно предупреждава за това колегите си./ Тихо! /Шепнеишком./* Зрителите са вече тук. И микрофоните са включени.

Коломбина. Да, наистина... Защо не ни предупреждават? */Към залата с висок, добре поставен актьорски глас, разчитащ на аплодисменти./* Скъпи приятели! Искаме да ви кажем, че тази вечер сме особено щастливи да играем за вас. Ние почувствахме, че днес, в тази зала, се е събрала много специална публика – умна, чувствителна, разбираща и благодарна. И срещата ни с вас е истински празник. Благодарим ви.

Клоуните ръкопляскат.

Умника. Не обръщайте внимание на това, което току що надрънкахме. Ние просто репетирахме сцена от друга пиеса.

Глупака. */С въздишка./* Няма как. Хайде да се надигаме. Трябва да си изкараме парите.

Актьорите неохотно стават.

Коломбина. Все едно и също: “пари, пари, пари”... Чуйте само как звучи – пари! Пари! Пари! Пари! Чуйте ги как шумолят, звънтят! Вълшебен звън ни дърпа все напред.

Заедно. Пари, пари, пари, пари,
Пари, пари, парички!
Както и да го увърташ
трябват ни на всички.

Парите дрънкат и звънтят!
Пари, пари, парички
вечно не достигат
вечно с празни сме ръчички.

Както и да се пристискваш,
както и да се натискаш,
както и да ги броиш,
няма как да ги спестиш.

Пари, пари, пари, пари,
пари, пари, парички!
Както и да го увърташ
трябват ни на всички.

Умника. Стига вече. Попяхме си, сега трябва да продължим спектакъла.

Актьорите почват да се суетят по сцената без цел и ред, блъскат се в столове, един с друг и т.н. Явно се чудят какво да правят.

Коломбина. Какво точно ще играем?

Умника. Нямам представа.

Глупака. Аз още повече. */На Умника./* Знаеш ли какво трябва да говорим?

Умника. Знам.

- Коломбина.** Тогава започвай.
- Умника.** /Прави мъчително усилия да си спомни./ Забравил съм.
- Глупака.** Аз и преди не знаех. Дрънках каквото ми текне.
- Коломбина.** Ами продължавай по същия начин.
- Глупака.** /След мъчителни усилия да каже нещо./ Обаче сега не ми идва нищо на ум.
- Умника.** Казвах ли ти да не плюскаш толкова през антракта?
- Глупака.** И да не пия толкова.
- Коломбина.** Ама вижте какво, нали имаме текста на пиесата. Хайде всеки да си вземе ролята и да я прочете.
- Глупака.** Това е идея! Къде е пиесата?
- Умника.** Тука някъде се търкаляше.
- Глупака.** Подай я насам!

Клоуните търсят пиесата. Пиесата, разбира се е изгубена, търсят я на най-невероятни места – зад шкафа, под полата на Коломбина, в тоалетната и т.н. Накрая намират някакви листи, премятат ги, дърпат ги един другиму от ръцете и т.н. Текстове, разбира се, не са същите, клоуните четат всякакви щуротии, коментират ги, питат се един друг какво значи и т. н.

- Глупака.** “До директора на театъра. Напомням ви, че въпреки моите нееднократни и настойчиви настоявания все още не ми е изплатена заплата за изтеклите два месеца...” Какви са тия глупости?
- Умника.** Не са глупости, това е моята молба до директора. Дай ми я! Ти по-добре си чети репликите.
- Глупака.** “Аз те обичам.”
- Коломбина.** /Зарадвана./ Кого, мене ли?
- Глупака.** Не знам, тука не пише.
- Коломбина.** Какво значи “не знам”?
- Глупака.** Не знам и толкоз!
- Умника.** Добре, чети по-нататък.
- Глупака.** “Влиза любовникът.”
- Умника.** Какъв е тоя любовник? Чий е тоя е любовник?
- Коломбина.** Как чий? Моят, разбира се.
- Умника.** Тука няма никакъв любовник!
- Коломбина.** Трябва да има. Аз искам да има.
- Глупака.** /Към Умника./ Къде е списъкът на действащите лица.
- Умника.** /Рови в листите./ Ето ги. “Действащи лица: Коломбина, Умника, Глупака, Любовника.”
- Коломбина.** Видяхте ли, че има любовник!
- Умника.** Тоя скапан автор, защо е включил и любовник? Откъде ще го вземем?
- Глупака.** Ще минем и без любовник.
- Коломбина.** Защо без любовник? Не може без любовник.
- Глупака.** Щом толкова искаш, аз ще бъда любовникът.
- Коломбина.** Как не! Искам да е млад и красив.
- Умника.** А кой ще му плаща заплата? Аз, лично, не съм съгласен да се намалява моя дял от прихода.
- Глупака.** И аз също.
- Умника.** Хайде да питаме публиката, може някой да се съгласи да вземе тази роля безплатно?

- Коломбина.** Защо “безплатно”? Аз не съм съгласна.
- Умника.** Ти искаш да му плащаме, така ли?
- Коломбина.** Аз искам той на мене да ми плаща.
- Глупака.** А аз не искам любовник, а любовница.
- Умника.** Господи, какъв балаган! Никой нищо не знае, няма никакъв ред, нищо не си пасва, всичко се разсипва, потъва, пада, събаря се, нищо не е по реда си... Всички само говорят, никога няма пари, никой за нищо не отговаря... Егати балагана!
- Глупака.** Я не закачай нашия балаган!
- Умника.** Не става дума за нашия балаган. А дори и да е за нашия, то не е точно за този.
- Коломбина.** Ще има ли любовник или не?
- Умника.** Няма да има.
- Коломбина.** Тогава аз няма да играя. Кой е авторът на тази глупост?
- Глупака.** Нямам представа.
- Умника.** Виж на първата страница.
- Глупака.** /Намира нужната страница./ Някакъв си Красногоров.
- Умника.** Красногоров ли? Не съм чувал за такъв. Кой е той?
- Глупака.** Да не мислиш, че аз знам?
- Умника.** Трябва да изясним.
- Глупака.** Много важно! Мятай тоя боклук в коша и започваме както си знаем. До къде бяхме стигнали?
- Умника.** До там, че ще си играем както си знаем.
- Глупака.** Не, преди това.
- Коломбина.** До любовника.
- Умника.** А преди любовника?
- Коломбина.** Ти да не мислиш, че аз помня? Беше толкова отдавна. Още преди антракта.
- Умника.** Знаете ли какво предлагам? Да започнем отначало. И така постепенно ще си спомним. Започваме с това, че Коломбина искаше да спи, а пък аз я приспивам.
- Коломбина.** Аз и сега искам да спя.
- Умника.** Тогава направи така: увий си главата с пешкира и започвай да хленчиш.

Артистите набързо си припомнят с помощта на публиката последователността на събитията, изиграват на бързи обороти първото действие, пародират сами себе си. Естествено има разногласия и спорове. При това актьорите прилагат различни трикове, например имитират превъртане на касети: ускорено се движат, вървят с гърба напред и т. н. Когато клоуните стигат до стрийптиза, молят Коломбина да го изиграе пак. Коломбина им отговаря, че “всеки ден не е Великден”. В края на краищата актьорите стигат до финала на първо действие: Глупака и Умника танцуват танго и се борят за ръката на Коломбина.

Умника. /Радостно./ Спомнихме си! Всичко си спомнихме.

Тангото свършва. Коломбина излиза.

- Умника.** Значи, решението е вето: за Коломбина ще се ожена аз.
- Глупака.** Не, ти не можеш да се ожениш.
- Умника.** Защо?
- Глупака.** Защото ти си умник, женят се само глупациите.

Умника. За толкова пари – исках да кажа за такова момиче съм съгласен да стана глупак.

Умника събаря Глупака на пода. Започва борба. Влиза Коломбина с нова рокля.

Коломбина. Пак ли се счепкахте? /Към Умника./ Какво правиш?

Умника. Нищо. Търкалям тоя глупак по пода.

Глупака. Лъже. Аз се търкалям сам.

Коломбина. Е, как ви се виждам?

Умника. Супер си.

Коломбина. Добре, но с вас ми тъпо. Вие се карайте, а аз ще отида да облека нещо.

Умника. Пак ли?

Коломбина. Какво значи “пак ли”? През последния час съм се преобличала само три-четири пъти. /Излиза./

Умника. Та, значи, чия ще бъде тя?

Глупака. Хайде да хвърляме чоп. Ези – значи на мене, тура – на тебе.

Умника. Съгласен съм. Не съм съгласен. Съгласен съм. Не съм съгласен.

Глупака. Съгласен ли си или не си съгласен?

Умника. Ако Коломбина се падне на мене – съгласен съм, ако се падне на тебе – не съм съгласен.

Глупака. Добре. Хайде тогава да се бием. Който победи...

Умника. Не съм съгласен. Като се бием боли.

Глупака. /Мисли./ Имам една идея! /Излиза и се връща с кутия и дълъг калъф/.

Предлагам ти дуел по руски.

Умника. /Изплашено./ Това какво е, да не са шпаги? Не ща. Шпагите гъделичкат.

Глупака. Не, това не са шпаги.

Умника. Пистолети? В никакъв случай. Гърмежите ме изнервят.

Глупака. Не бой се. Казах –дуел по руски. С чаши. /Отваря кутията и вади две водни чаши./ Който изпие повече, той е истинският мъж. Той ще получи Коломбина. /Вади от калъфа огромна бутилка./

Умника. /Зарадван потрива ръце./ Това е друго нещо. Съгласен!

Приятелите с удоволствие си напъхват чашиите.

Глупака. Хайде, огън! Бум-бум!

Пият. Предлагат на публиката да се присъедини към дуела, но със собствени бутилки. Влиза Коломбина, предизвикателно разголена. Клоуните са зашеметени.

Умника. Ти на това ли му викаш “да облека нещо”?

Коломбина. Защо?

Умника. Според мене трябваше да кажеш “да съблека нещо”.

Коломбина. Е, нали виждаш, че съм облечена? Но щом не ви харесва така отивам да се преоблека.

Глупака. Какво ли ще остане отгоре ти след следващото преобличане?

Коломбина излиза.

Умника. Какво ще кажеш да кръстосаме още веднъж шпаги?

Наливат, пият.

- Глупака.** Да вземем да сключим коалиционно споразумение?
Умника. Коа... какво?
Глупака. Коалиционно.
Умника. Какво ще рече това?
Глупака. Ще рече: да направим компромис, разбираш ли?
Умника. Какво имаш предвид?
Глупака. Коломбина е една, а ние сме двама. Разбираш ли?
Умника. Разбирам. Не разбирам.
Глупака. Трябва да я поделим.
Умника. Как така? А, да, разбирам. Ще разделим Коломбина на половина. Ти коя половина искаш – горната или долната?
Глупака. Да речем горната.
Умника. Тогава и аз искам горната.
Глупака. Защо ти е на тебе горната половина?
Умника. А на тебе защо ти е?
Глупака. Не знам.
Умника. И аз не знам.
Глупака. Е, добре, ще взема долната половина.
Умника. Тогава и аз - долната половина.
Глупака. Защо ти е на тебе долната половина?
Умника. /Учудено./ Как защо? За да не я вземеш ти.
Глупака. Не говори глупости – “горна, долна”... Ще я режем с трион ли?
Умника. А как тогава да я разделим?
Глупака. Много просто. През четните дни за Коломбина ще съм женен аз, а през нечетните – ти.
Умника. А тя ще се съгласи ли?
Глупака. Разбира се.
Умника. Обаче аз не съм съгласен. Какво ще правя през четните дни?
Глупака. Тогава хайде така: денем ще бъде твоя, а нощем – моя.
Умника. Нощем - твоя? Много си важен, бе!
Глупака. Като не ти харесва така, хайде обратното – нощем да е твоя, денем – моя.
Умника. Значи на теб ще ти готви и пере, а при мене ще идва само да спи? Не става!
Глупака. Добре. Хайде тогава ти да си и мъж, а аз – любовник.
Умника. И да ми изневерява с тебе ? Не съм съгласен.
Глупака. Дай тогава обратно: - аз ще съм и мъж, а ти – любовник.
Умника. /Съобразява./ Ти – мъж, аз – любовник... Това е друго нещо. Тогава тя няма да ми изменя.
Глупака. Ами с мене?
Умника. Глупак, ти ще си и мъж, а мъжете не се броят.
Глупака. Значи се разбрахме.
Умника. Не. Аз не съм съгласен.
Глупака. Нали сам каза, че това е друго нещо.
Умника. Но не съм казал, че съм съгласен. Ти да бъдеш с нея законно, а аз да се срещам тайно, крадешком? И през цялото време да съм нащрек?
Глупака. Защо крадешком? Ние може да се разберем. През четните дни...
Умника. /Прекъсва го./ Стига, това вече го минахме. Не съм съгласен.

- Глупака.** С кое не си съгласен?
- Умника.** С нищо. Коломбина ми харесва, защо трябва да я делия с теб? Дуелът си е дуел. Победителят получава всичко.
- Глупака.** Ама и ти не си лесен.
- Умника.** Ти да не мислиш, че като правим коалиция, ще получиш всичко даром?
- Глупака.** Добре, ако искаш, съвсем ще се откажа от Коломбина.
- Умника.** /Недоверчиво./ Съвсем ли?
- Глупака.** Съвсем. Вземи я цялата.
- Умника.** И двете половини ли?
- Глупака.** И двете.
- Умника.** И през четните и през нечетните дни?
- Глупака.** И нощем.
- Умника.** Това е друго нещо.
- Глупака.** Ти ще вземеш Коломбина, а домът, доларите и всичко останало, хайде от мен да мине, ще ги взема аз.
- Умника.** По-добре обратното.
- Глупака.** Защо са ти пари на тебе?
- Умника.** А Коломбина защо ми е?
- Глупака.** За да и се наслаждаваш.
- Умника.** Без пари? Каква наслада ще е без пари?
- Глупака.** /Пълни чашиите./ Да ударим още по една, а?

Пият. Появява се Коломбина в нов, още по-смел тоалет. Тя прави няколко тура, като манекенка на модно ревю. Клоуните се мъчат да я ухаждат.

- Глупака.** Коломбина, ела при нас. Да пийнем тримата.
- Коломбина.** Да не съм луда? Аз искам да спя, а не да пия водка.
- Глупака.** Ние сме готови.
- Коломбина.** Двамата ли?
- Умника.** Двамата.
- Коломбина.** И аз да съм трета – така ли? Да имате да вземате. По добре да отида да се преоблека. /Излиза./
- Умника.** Тя изобщо не ни обърна внимание.
- Глупака.** Защото не сме открили подход към нея. Аз, обаче, знам метода, с който ще завоювам Коломбина.
- Умника.** Какъв метод?
- Глупака.** Научен. Метода на политическата технология.
- Умника.** По... по... политическата технология?
- Глупака.** Политическата.
- Умника.** Каква е тази технология?
- Глупака.** Много просто! Като на избори. Отначало трябва да основем партия. Да издигнем себе си за кандидати. Да измислим лозунги и обещания. И Коломбина, с болшинството си, ще избере мене.
- Умника.** Нищо не разбирам. Каква партия?
- Глупака.** Няма значение. Нещо по-вкусно. Партия Круша. Защото партия Ябълка вече има. Може и Слива. Или Праскова. Ти обичаш ли праскови?
- Умника.** Аз обичам дини.
- Глупака.** А аз пъпеша. Значи така и ще питаме Коломбина: “Какво предпочиташ сладурче, диня или пъпеш?”

Умника. По-добре без разните там партии, нека просто направим балотаж за президент на нашия балаган.
Глупака. Ти пари имаш ли?
Умника. Нямам.
Глупака. Ти знаеш ли колко струват едни президентски избори!?
Умника. Ще се справим.
Глупака. Блажени са вярващите.
Умника. Блажени са вярващите.

Влиза Коломбина в още по-смел тоалет.

Глупака. */Към Умника./* Започвам предизборната кампания. Слушай и се учи. */Към Коломбина./* Коломбина, ти изглеждаш страхотно. Изобщо ти си ослепителна жена! След като помислих - реших, че аз съм най-добрият кандидат за твой съпруг. Ако избереш мене, ще имаш най-красивите рокли, заплатата ще ти увеличи двойно, а пенсията - тройно. Твоите деца – нашите деца, де – ще учат в най-първокласните училища и ще получават там безплатни закуски. Ще почиваме в суперлюксозните курорти навсякъде по света...

Умника. */Дърпа Глупака за ръкава./* Кажй, как ще го направиш всичко това?
Глупака. */Тихо./* Че защо ми е да го правя?
Умника. Но нали и обещавах!
Глупака. */Тихо./* Това са предизборни обещания. В големия балаган винаги се прави така. */Високо./* Коломбина, аз ще уволня директора на нашия балаган, а заплатата му ще поделим помежду си. Още на следващия ден след нашата сватба ти ще започнеш нов живот, ще си обезпечена, щастлива и спокойна. Но за да стане това, ти трябва да избереш мене и само мене.
Умника. Чакай, ами аз къде отивам?
Глупака. Ти върви да гониш...
Умника. Кого?
Глупака. Сети се сам.
Умника. Разбрах. Не, няма да го гоня!
Глупака. */Към Коломбина./* Аз ще пазарувам и аз ще готвя, ти няма да припарваш до котлона. Ще живееш като царица и всеки ден ще се благославяш, задето си избрала мене. Точно мене. Напред към изборната урна!
Коломбина. */Към Глупака, развълнувана./* Благодаря. Отдавна не са ми говорили така. Съгласна съм. Какво искаш в замяна?
Глупака. Абсолютно нищо. Само трябва да избереш мене - повече нищо не се иска. Всичко останало поемам аз.
Коломбина. И не искаш от мене...
Глупака. От тебе нищо не искам. Не ми трябва нито твоя дом, нито доларите ти, нито девст... С една дума нищо не искам. Единствено - да бъдеш щастлива.
Коломбина. Искам да ти направя едно признание.
Глупака. Няма нужда от никакви признания. Всичко е прекрасно!
Коломбина. Исках само да ти кажа, че във връзка с парите, колата и всичко останало - аз само се пошегувах. Нямам нищо.
Глупака и умника. Как така нищо?
Коломбина. Откъде мога да имам аз пари? Та аз съм артистка.
Глупака. Знаеш ли какво? Аз те обичам, но сега си мисля, че ти ще си щастлива само с Умника. Кой съм аз? Най-обикновен глупак. Не съм достоен за тебе.
Умника. */Обезпокоен./* Какво ти става?

Глупака. */Към Умника./* Човек трябва да бъде благороден до край. Така че вземи я – тя е твоя.

Умника. Аз не съм по-малко благороден от тебе, затова най-благородно ти я отстъпвам.

Глупака. Върви... знаеш ли къде?

Умника. Знам, но няма да ида.

Коломбина. Боже, как ми омръзнахте!

Глупака. Честно казано и ти на нас.

Коломбина. Искам да спя!

Глупака. Това вече го чухме.

Коломбина. Искам да спя.

Умника. Щом искаш, лягай и спи...

Коломбина. Никога няма да заспя.

Глупака. Значи не искаш.

Коломбина. */Плаче./* И-и-иска-а-ам!

Глупака. */На Умника./* Докато ние тук се разправяме, дали да не и пуснеш телевизора,?

Умника пуска телевизора.

Коломбина. Не искам телевизор, искам да спя-а-а! Никога няма да заспя!

Глас по телевизора. В тези дни за целият наш народ, все по-близки стават високите успехи в обстановка на бърз подем и научно-техническа революция...

Умника. Това е поредната реч на президента!

Глас по телевизора. Ние уверено крачим към нашето бъдеще, което, както вече знаем, никога няма да стане настояще. Икономиката ни излезе от застоя и затова още по-яко трябва да затегнем коланите в очакване на решителни промени по пътя на стопанските реформи, които вече в най-близкото бъдеще, не по-късно от двайсет-трийсет години, ще ни приближат до разцвета... И т. н.

Още при първите думи на Президента Коломбина моментално заспива и пада от стола.

Умника. */Прозява се./* Гледай, тя заспа.

Глупака. */Прозява се./* По-бързо изключи телевизора, защото ще приспи и нас!

Умника. */Прозява се./* Не мога да се помръдна, заспивам...

Глупака. Дръж се, не се предавай! Запуши си ушите и гледай настрани, иначе веднага ще заспиш! По-добре да си затвориш очите! Сега тръгни към телевизора пипнешком!

Умника, буквално заспивайки, почти пълзешком, със запушени уши и стараяйки се да не гледа към екрана, пазейки се от него с нещо като щит от подръчни предмети, сякаш от екрана излизат сънни лъчи, спъвайки се в мебелите, с мъка се добира до телевизора и, падайки, го закрива с гърдите си като вражеска амбразура. Глупака с последни сили допълзва до Умника и, буквално заспивайки, изключва телевизора. Двамата клоуни мигновено се съживяват.

Умника. Още една секунда и щях да заспя. Ти ме спаси.

Глупака. Ти закри телевизора с тялото си, даде ми възможност да остана буден и да допълзя. Благодаря ти.

Умника. */Скромно./* Няма защо да ми благодариш. Всеки би постъпил така на мое място.

Клоуните си стискат другиму ръцете.

Глупака. Трябва да дойдем на себе си.

Двамата сядат.

Умника. */Пълни чашиите./* Какво ще кажеш за още по едно? */Чукат се, пият./*

Глупака. Колко е хубаво без Коломбина!

Умника. Да. Тихо!

Глупака. През цялото време “искам”, та “искам”, а като и предложиш нещо . “не искам”.

Умника. Всички жени са такива. Не можеш да ги разбереш!

Глупака. Ще я будим ли?

Умника. Защо? “Соловьи, соловьи, не будите солдат...” Нека малко да си поспи. И за нея добре, пък и ние малко ще си откънем.

Глупака. Знаеш ли, щом вече не се караме за Коломбина, дали да не прекратим дуела.

Умника. Точно така. */Пълни чашиите./* Да пием за приключването на дуела.

Глупака. За мъжката дружба.

Умника. Има ли жена – няма дружба, няма ли жена – има дружба. */Пият./*

Глупака. Жената е хубава само като спи.

Умника. Я виж дали наистина спи.

Глупака. */Разтърсва Коломбина за раменете. Тя не помръдва./* Спи като пън.

Умника. Разбира се, без нея е хубаво, но се налага да я събудим.

Глупака. Защо?

Умника. За да довършим представлението.

Глупака. Да, вярно, това е проблем. Няма начин, хайде да я събудим.

Клоуните безуспешно се мъчат да изправят Коломбина на крака, тя спи във всякаква поза: права, седнала, ходейки. В края на краищата клоуните пускат Коломбина и тя се просва на пода като чувал с картофи. Изтриват потта от челата си, сядат, пълнят чашиите и ги изпиват.

Умника. Тежък случай. Как ще продължим представлението?

Глупака. Имам идея!

Глупакът се спуска в залата, разхожда се между редовете, избира мъж от публиката и го извежда на сцената. Умника недоумява.

Умника. Какъв е този субект?

Глупака. Най-обикновен субект. От електората.

Умника. За какво ни е?

Глупака. Ще играе Коломбина.

Умника. Коломбина ли? Защо не доведе някое момиче?

Глупака. А-а, стига с тези момичета. Ще започне да капризничи, да иска да спи, да се омъжва. Защо ни е? Ето, този младеж отлично ще изиграе Коломбина, при това без да иска от нас разни работи. Нали така?

Започва диалог на Клоуните със Зрителя. Те го питат как се казва, отклоняват възраженията му, дават му съвети как да играе, гримират го и го обличат като Коломбина. По-долу следва примерен диалог.

- Глупака.** Сега ще ти начервим устничките, ще ти сложим перука... Ще ти напомним циците...
- Зрителя.** Как ще играя Коломбина? Аз не съм жена...
- Глупака.** Какво от това? Да не мислиш, че Коломбина е жена? Никаква жена не е... Дори и да е жена, какво от това? Ти си десет пъти повече жена от нея.
- Зрителя.** Но как ще играя?
- Глупака.** Много просто. Ще кършиш ръце, ще пициш: “Искам да спя!”, “Искам да спя!”. Няма какво толкова да се играе.
- Зрителя.** Но аз не съм артист.
- Глупака.** Много важно, че не си артист. Да не мислиш, че тя е артистка? Ами че тя е само една превзета лигла. Играй, няма да проваляме представлението. Хората са дали пари. Народът плаща – и иска смях.
- Зрителя.** Какво да говоря?
- Глупака.** Няма значение. Каквото ти дойде на ума. Дрънкай всякакви глупости. Я виж нас. Ти да не мислиш, че ние знаем какво говорим? Хайде, започвай, започвай. Играй! Не се бой! Казвам ти – ще стане много смешно.
- Зрителя.** “Искам да спя!”
- Умника.** Отлично! Само не преигравай!
- Глупака.** /Приключва с гримирането на младежа./ Готов си! Хайде сега, играй Коломбина.

Клоуните показват на Зрителя как да ходи, как да се държи, как да говори и как да се усмихва. След няколко опита на Зрителя да изиграе Коломбина /което трябва да бъде смешно/ ролята и ще поеме Глупака, а на Зрителя ще даде своята роля.

- Глупака.** Мой човек, виждам, че имаш проблеми с ролята на Коломбина. Но, извинявай, не можем да те пуснем. Трябва ни трети, разбираш ли? Хайде да си сменим ролите. Аз ще съм Коломбина, а ти - Глупака. Не се стеснявай! Какво, дори един глупак ли не можеш да изиграеш?

Гримираят Зрителя като Глупака, а Глупака като Коломбина и т. н. В края на краищата благодарят на Зрителя и го отвеждат в залата.

- Глупака.** Ти, Мой човек си юнак, добра игра даде. Ела при нас в театъра. Ще ти дадем да играеш главна роля. А сега благодаря. Ето ти нещо за спомен. Бъди здрав и не ни забравяй.

Зрителя се връща в залата.

- Умника.** Щем не щем, трябва да събудим Коломбина.
- Глупака.** Не щем. Ама никак не щем. Но се налага. Как, обаче, да я събудим?
- Умника.** Трябва да се търсят нови методи. Трябва да се експериментира.

Двамата се захващат да будят Коломбина по всевъзможни начини: Стрелят във въздуха до самото и ухо, поливат я с вода, пукат балони, чупят съдове, звънят с

камбана, бял барабан, включват силна музика, обръщат я насам-натам, ритат я с крак – нищо не се получава.

Глупака. /Към зрителната зала./ На кого се смеете? На себе си се смеете. Всеки ни ебава както си иска, а ние спим.

Умника. Ей, сърдечен,
Що значи сънят ти безконечен,
Ще се скочиш ли нявга, изпълнен със сили?
/Покланя се./ Некрасов.

Глупака. /Към Умника./ Хайде пак да се опитаме да я събудим.

Клоуните навиват огромен будилник. Будилникът звъни. Коломбина спи. Клоуните включват сирена. От нейния вой клоуните оглушават, но Коломбина продължава да спи. Глухите клоуни общуват с помощта на думи и пантомима. Диалогът между глухи може да трае доста дълго, според обстоятелствата.

Глупака. /Крещи./ Ужасно ме болят ушите. И тебе ли?

Умника. А тя спи без изобщо да и пука. Какво ще правим?

Глупака. Тебе питам - какво ще правим?

Умника. Защо мълчиш?

Глупака. Защо само си мърдаш устните, кажи нещо свързано.

Умника. Ти защо само си отваряш устата?

Глупака. Каквото имаш тука /чука се по челото/ същото е и тука /чука на дърво./

Умника. Отдавна не чувам смях и аплодисменти. Оглушах от тази проклета сирена!

Глупака в това време продължава озадачен да чука ту на главата си, ту на дърво.

Глупака. Да не съм оглушал?

Умника. Чак сега разбрах защо не чувам аплодисменти. Оглушал съм от тази проклета сирена!

Глупака. Слушай, аз май съм оглушал!

Умника. Слушай, аз май съм оглушал!

Глупака. Какво?

Умника. Какво?

Глупака. Ама, че глупак, нищо не разбира!

Умника. Много е трудно да работиш с идиоти!

Глупака. Трябва да си купим лекарства, но нямам пари. /Към Умника./ Ти кога ще ми върнеш заема?

Умника. Понякога е удобно да си глух. Да речем, че аз съм президента на балагана. Хората могат да крещят каквото си искат, а на мене изобщо не ми пука. Не ги чувам.

Глупака. Понякога е по-добре да си глух. Ако да речем съм депутат в Народното събрание. Другите говорят – а аз хем ги чувам, хем не ги чувам. Чувам само себе си. Чудесно е.

Умника. Интересно как реагира в момента публиката? /Допира ръка до ухото си./ Народът е безмълвен. Няма аплодисменти, но няма и освирквания. Което е добре.

Глупака. Кога ще ми върнеш заема?

Умника. Благодаря, обядвах вече.

Глупака. Парите, парите ми върни!

Умника. Щом настояваш, мога да обядвам още веднъж с тебе.
Глупака. Парите, парите ми върни!
Умника. Ура!
Глупака. Какво “Ура”?
Умника. Ушите ми се бяха запушили от сирената, но сега май се отпушиха.
Глупака. Значи сега чуваш?
Умника. Каквото трябва чувам, а каквото не трябва – не чувам.
Глупака. Казах, да ми върнеш парите!
Умника. Какво?
Глупака. Не се преструвай, че не чуваш.
Умника. Ти също.
Глупака. Вярно! Даже не съм забелязал, че вече чувам. Хайде да будим Коломбина.
Умника. Само без сирена!
Глупака. Разбира се, че без сирена. Знам един сигурен начин. И съвсем тих.
Умника. Тих ли? Как така?
Глупака. Много просто. Чел ли си Чайковски?
Умника. Разбира се, че съм го чел.
Глупака. Помниш ли как събуждат спящата красавица?
Умника. Помня. Как?
Глупака. Идва принца и я целува.
Умника. И това е всичко, така ли?
Глупака. Това е всичко.
Умника. Готов съм.
Глупака. И аз съм готов.

Двамата клоуни искат да целуват Коломбина. Спор и блъсканица. Всеки се стреми да избута другия. Изведнъж Глупака отстъпва.

Глупака. Добре, целувай ти.
Умника. /Подозрително./ Как така изведнъж аз да целувам?
Глупака. Ами така. Правя отстъпка на приятеля си.

Умника внимателно се приближава до Коломбина, бавно се навежда над лицето и, но в последния момент застива, после се изправя и се отдръпва.

Умника. Не, ти я целуни.
Глупака. Защо?
Умника. Страхувам се да не се заразя. Има такава болест. Тя се предава по много деликатни пътища.
Глупака. Каква болест? Сънната ли? Тя не е заразна. Тя се пренася от мухата це-це.
Умника. Не. Не е сънна.
Глупака. А каква? Безсънна?
Умника. Не.
Глупака. Фасоннна? Мусонна? Масонна?
Умника. Не.
Глупака. Коломбина не е болна от никаква болест. Просто тя спи и това е.
Умника. Точно така. Спин. От това ме е страх.
Глупака. Не се тревожи! Не казах спи-н! Няма “н” накрая. Спи, а не спи-н!

Умника. Ти сигурен ли си?
Глупака. Сигурен съм.
Умника. А какво ще стане като я целуна?
Глупака. Тя ще се събуди и ти ще се ожениш за нея. Така свършват всички приказки. Ще бъде чудесно, нали?
Умника. /Рязко се отдръпва./ Целувай по-добре ти!
Глупака. Защо аз? Ти си!

Клоуните пак се блъскат пред Коломбина. Пак се карат и избутват.

Умника. Слушай. Защо трябва да спорим? Имам идея!
Глупака. Казвай!
Умника. Някой от публиката да целуне Коломбина.
Глупака. Мислиш ли, че ще се намери такъв храбрец?
Умника. Не може в цялата зала да няма нито един принц!
Глупака. Сега ще проверим. /Към залата./ Има ли доброволци? Търси се целувач./ Или как там се казва?
Умника. Целувкодател.
Глупака. Целувчик.
Умника. Целувалник.
Глупака. С други думи, търсим принц! Напомням, че този, който я целуне, ще трябва да се ожени за нея.

Тишина.

Умника. А аз си мислех, че ще скочи цялата зала. Нима никой не иска да целуне такава жена? Що за мъже са това!
Глупака. Съвсем нормални мъже. Всички искат да целуват, но никой не иска да се жени.
Умника. Така или иначе трябва да намерим събуждач.
Глупака. Събудител.
Умника. Будител.
Глупака. Събуждалник.
Умника. Будилник.
Глупака. Събудилник.
Умника. Събудител.
Глупака. Събуждач. Млад събуждач.
Умника. С две думи, който иска да буди Коломбина, две крачки напред!

Тишина. Клоуните продължават да уговарят публиката. Те хвалят прелестите на Коломбина, насъскват зрителите по различен начин. И изведнъж, един от зрителите вдига ръка.

Музика, прожектори, барабани. Зрителят целува Коломбина. Тя се събужда с щастлива усмивка.

Умника. Как се чувстваш?
Коломбина. Прекрасно! Сънувах чуден сън!
Умника. Какъв сън?
Коломбина. Сънувах сватба. Сънувах, че цяла нощ се женят за мене.
Глупака. Кой?

Коломбина. Всички. Цялата зала беше пълна с мъже и всички се женеха за мене.
Умника. Сънят ти се сбъдва. Това е твоят жених. Той те събуди.

Коломбина излиза. Клоуните започват разговор с “жениха”: как се казва, харесва ли му Коломбина, не е ли забравил в къщи паспорта си и т. н. Коломбина се връща с разкошна сватбена рокля и застава до Жениха. Гръмва сватбеня мари.

Глупака. Да живее сватбата, ура!
Умника. Горчиво!
Глупака. Хайде де пеем, да се смеем, хайде да устроим пир по време на чума!
Умника. Не преигравай! Не сме стигнали чак дотам. Чумата, наистина, вече е тук, но пир няма.
Коломбина. Тогава да го направим!
Глупака. Най-добре се смее този, който се смее последен!
Умника. Ами ние сме последните, които още се смеят.
Глупака. След нас вече само ще плачат. Да живееш вече не е смешно.
Коломбина. А докато ние сме тука, смейте се, приятели! Смейте се до насита!
Умника. Май това е краят на приказката.

Артистите излизат за поклон.

Глупака. Чакайте, чакайте! Боже мой, ние обещахме сексуално представление, а нямаше никакъв секс! Забравихме!

Умника. /Виновно./ Напоследък нещо взехме да забравяме за секса. Защо така? Какво да правим сега?

Коломбина. Нищо страшно няма. /Към зрителите./ Елате на следващото ни представление, то непременно ще е сексуално. Аз няма да забравя.

Музика. Артистите обикалят зрителите с шапка, шегуват се с хората.

Глупака. Помогнете на бившия депутат от Народното събрание!
Умника. Хубавице, ще ни хвърлиш ли парици?
Глупака. Девойко, ние вземаме и в натура! Не, аз имах предвид не това, за което ти си мислиш. Макар че и на това няма да ти откажем.
Умника. Хвърляйте парички!
Глупака. Със щедра ръчичка!
Коломбина. Пръстени, монети!
Глупака. Гривни и конфети!
Умника. Кесии, хамсии!

Клоуните обикалят залата и се връщат на сцената с шапки, пълни с пари. Те изсипват парите в торба. Започва борба за торбата. И тримата се гонят и се опитват да се изплъзнат с торбата, хващат се един друг за краката, дърпат се. /След това, на поклона, клоуните могат да хвърлят в залата парите от торбата – разбира се, бутафорни. Върху тези “пари” могат да бъдат напечатани приветствия към зрителите, автографи и снимки на артистите, реклама на театъра, реклама на спонсорите и т. н./ Накрая торбата се къса на парчета, парите летят във всички посоки, клоуните гонят банкнотите, изтръгват ги един другиму от ръцете. С това представлението “Балаган” на градския площад свършва.

Край